

[Forsvarsministeren]

dan aftale. Men i øvrigt agter jeg selvsagt at orientere Forsvarsudvalget om resultaterne af det videre arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 8 (FP) stemte for, 112 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 88:

Forslag til lov om forbud mod ophold på og færdsel gennem forsvarets skydeområder og andre militære områder.

Af forsvarsministeren (Enggaard).

(Fremsat 23/1 91. Første behandling 5/2 91. Betænkning 3/5 91.

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-4

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Forespørgsel nr. F 23:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om den ressourcemæssige situation ved domstole-

ne og i kriminalforsorgen, herunder om ventetiden ved domstolene, om gennemførte eller påbegyndte indskrænkninger af personalet ved domstolene og kriminalforsorgen samt om følgerne heraf?«

Af Dorte Bennedsen (S) og Ebba Strange (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 18/4 91. Fremme af forespørgslen vedtaget 25/4 91).

*Begrundelse***Dorte Bennedsen (S):**

Denne forespørgsel om domstolenes og kriminalforsorgens ressourceproblemer har været rejst tidligere, men den bortfaldt på grund af valget. På trods af den almindelige travlhed her i maj måned med færdiggørelse af lovarbejdet finder vi det alligevel vigtigt, at Folketinget tager sig tid til en principiel debat om disse problemer.

Spørger man ude i befolkningen, er det første svar, man får, at det i høj grad er krænkende for retsbevidstheden med de lange ventetider. Anstødsstenen er især de lange ventetider i forbindelse med straffesager, ventetider både for berrammelse af sagerne ved domstolene og for afsoning, når dommen er faldet. Folk har svært ved at forstå endsige acceptere, at der f.eks. i voldssager kan gå måneder, ja op til et halvt år, inden de kommer for retten, og at der, når dommen er faldet, igen er lange ventetider, før afsoningen kan begynde.

En ofte hørt reaktion herpå er, at så må man varetægtsfængsle den anklagede, indtil han kan komme for retten, et synspunkt, flere i denne sal også indimellem har givet udtryk for. Om det er der kun at sige, at det er i strid med de helt grundlæggende retsprincipper. Det kan ikke være rigtigt at varetægtsfængsle en anklaget, dvs. en altså principielt uskyldig, i månedsvis med den ene begrundelse, at han ikke kan komme for retten.

Men ventetidspøblemet er ikke kun på straffesagsområdet, men i høj grad også i civilsager. Lad mig blot nævne et område som arbejdsskadesager, hvor der kan gå op til 4-6 år, inden den skadelidte får sin sag afgjort. Det er dybt krænkende for retsbevidstheden. Problemerne kan kun løses på én forsvarlig måde, nemlig ved, at det sikres, at domstolene har ressourcer til en forsvarlig behandling af deres sager, og til forsvarlighed hører også, at de behandles inden for rimelige tidsrammer.